

מראש: הַבָּרְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־אֶבְרָהָם יְשֻׁעָיו הַבָּרְךָ יְהוָה בְּפִרְקֵי יּוֹם מְחִילָה אֲרוֹן הַמְעַשׂ]

62. בכי וסליחה

- מאות גם הוא בכחה.
- בעל קולו של בעל.
- תפילהותיו קול חדר אל תפילהותי.
- הקצתה עברו עלי בכל כך מעט ימים. העומס הרגשי והפיזי הביא אותו אל

מה קרה? כשל כוח הסבל שלו? מה עובר עליו? מה הוא מרגיש?
"סליחה", הוא אמר ברגע שהסתובב.

"שליחה אם בגל' מותנת חיים', נgrams לך צער. במילוי אחד מותנצל על
השיעור האחרון. כאשר לוחתי על עצמי את השילוחות הזאת. הרגשתי
שאני מוכחה להציג אחרים כשם שהתקב"ה הציג אותה, אבל אולי שגית.
לא התכווני שתගרים לך עגמת نفس עמוקה כל כך".
וז לא יבין את זאת. כדי לחזק את המילים הללו נדרשו ממנו
מאצחים עצזומים. "מותנת חיים" היה חזון חיון, הוא היה החלום שלו.
לבוא ולומר אולי טעיתי, אני מוכן לשנות, אני מסכים אפילו לסגור
את הארגון אם את סובלת, זאת עבודת המציאות שגם אני עמדתי מולה
ונפטע.

"אני... קשה לי, אבל לא טuffy. ארגון 'מתנת חיים' הוא קודש. לא נאפשר לישום רגש לחילול אותו". אמרתך?

הוא הרים את עיניו ואמר: "או' תכווני שכל מה שאנחנו עוכרים ייה לכפרת עוננות, אם נגור עליינו לשבול, שייהי לכפרה על עונותינו". אלו עונות? רצתי לשאול, בימים האיים של החקירה כבר זכית לכפרת עוננות. הבושה, המצער, ההשפה, על מה יש לך עוד לכפר בכלל?

הוא היה שלם כל כך. רגוע, מושך. לאחר שקיבל את סלחתי והרגיש ששניינו באותה סירה ואני מתנגדת להמשך קיומו של הארגון, היה לו מספיק כוח לקום ולצאת אל הרחוב.

“גוט יומ-טוכן”, אמר והסתובב אל הפתח.

בכת אחט ראיתי את סבר פניו משתנה. הדמעות של קודם יבשו, ואור לא מוכד האיר את פניו. מן נהרה של אושר, התרגשות שאי אפשר להיכיל ולשימות פנימיות. אסוד לכאן, בטח שלא בערך יום כיפור, אבל באותו רגע קינאתי בן, מאן.

יום חמישי, ח' בתשרי, ערכ'
כאשר הטלפון צלצל ממספר חסום לא דמיוני שאצלנו עומדת החסימה
להתחליל להשתחרר... הרמתי. שוטר היה על הוקו, ביקש לדבר עם בעל.
משותםמתה, העברתי את השיחה. ומהו? שעות החקירה היום לא הספיקו?
עוכרים לחקירה טלפונית?
לא

"הרבה הבן, מחר אתה עובר למעצר בית", והודיע השוטר.
"אני נמצא כבר במעצר בית", מתח בעלי חייו.
"מעצר בבית שלך", אמר השוטר.
הרגשנו שערי שמיים נפתחים עליינו, מרעיפים טוב. יום כיפור בבית, מי יכול להאמין?

מעולם לא שירתי כמו תהפוכות יכול שבוע אחד לטמן בחובו. ביום שני עוד היה בעלי אדם חופשי המתהלך בቤתו. ביום שלישי היה עוצר בቤתו של הרוב לאו וביום חמישי זכתי בתואר חדש כאשר מונתית לסוהרת שלו.

נכון, היה לנו טוב בבית משפחתי לאו, הכי טוב שיכל להיות לאדם מחוץ לבית שלו, אבל בסופו של דבר, ביתו של אדם הוא המקום הטבעי ביותר עבורו.

ביום שישי הובחרו לנו התנאים החדשניים. אסור לבניlh להוציא רגל מפתח הבית ובכל זמן שהותו במעצר בית צrisk שישראל עימיו אחד מבני הבית. התנאים היו בעצם אותו תנאים שהכרנו קודם אבל היה בהם הקללה קלה - הם חלו על הבית שלנו(!) והחריגו את התפילהות בשכבות ובימים טובים. בזמןים אלו (ורק בהם) הותר לו ליצאת עם מלאוה להתפלל בכיבור.

אזה אושר. איזו רוממות עברה על כאשר נטלתי את תפקיד המשגיח' ונתנהלبني ללח על עצמו את תפקיד הלויי לתפילהות. חשו שמחה עצומה. על אף, שם תרשוו לי להודות באמת, זה לא היה קל. היציאה לבית הכנסת, תחת הגדרה של מעצר בית כשיוננה של משפט מרכפת מעל הראש אינה עניין של מה בך. היא דורשת הרבה העצומות גוף. ובombו הتعلמות ממבטים פטיגרים וחסרי טקט.

עמדתי מול נורות יומם הכהנים
ובכיתי את הבכי של כל השבוע.
כל כך הרבה מאורענות

